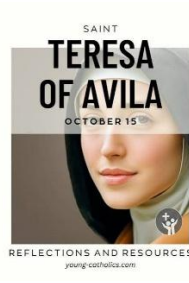
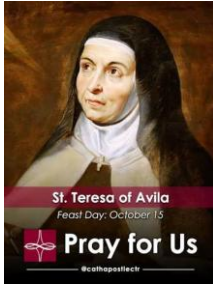

บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 15 ตุลาคม 2026

นักบุญเทเรซาแห่งอาวีลา พรหมจารีและนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร ศต 16

บทอ่านประจำวัน อฟ 1:1–10; สดต 98; และ ลก 11:47–54

“เราเป็นคนสร้างสุสานให้ประกาศ หรือเป็นคนฟังเสียงของพระเจ้าผ่านทางประกาศในวันนี้”

มีเรื่องเล่าตามธรรมเนียมประเพณีเกี่ยวกับนักบุญเทเรซาแห่งอาวีลาว่า วันหนึ่งท่านกำลังเดินทางไปก่อตั้งอารามแห่งใหม่ ระหว่างทางฝนตกหนัก รถม้าติดหล่ม ท่านตกลงไปในโคลน เสื้อผ้าเปื้อนเปื้อน หนาว เหนื่อย และเจ็บตัว ท่านเงยหน้าขึ้นมองฟ้า แล้วกล่าวกับพระเจ้าตรงๆ ว่า “พระเจ้าข้า ถ้านี่คือวิธีที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อเพื่อนของพระองค์ ก็ไม่แปลกเลยที่พระองค์จะมีเพื่อนน้อยมาก!” เรื่องนี้สะท้อนบุคลิกของนักบุญเทเรซาได้อย่างดี ท่านรักพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง แต่ไม่ได้แสวงหาเป็นคนเคร่งขรึม ท่านกล้าหัวเราะ กล้าบ่น กล้าถาม และกล้าพูดกับพระเจ้าอย่างที่เป็นเพื่อนพูดกับเพื่อน เพราะสำหรับนักบุญเทเรซา การภาวนาไม่ใช่การใช้ถ้อยคำไพเราะจนพระเจ้าประทับใจ แต่คือการอยู่กับพระองค์ผู้ทรงรักเรา รู้จักเรา และยังคงรักเรา แม้ในวันที่ชีวิตของเราติดหล่มก็ตาม

1. “พระองค์ทรงเลือกเรา ก่อนทรงสร้างโลก”

นักบุญเปาโลกล่าวในบทอ่านแรกว่า “พระองค์ทรงเลือกสรรเราในพระเยซูคริสตเจ้าแล้ว ตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก เพื่อเราจะได้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์” นี่เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่มาก ก่อนที่เราจะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าทรงรู้จักเราแล้ว ก่อนที่เราจะทำความดีหรือสิ่งผิด ก่อนที่ใครจะชื่นชมเราหรือทอดทิ้งเรา พระองค์ทรงมองเห็นเรา และทรงเลือกเราให้เป็นบุตรของพระองค์

นักบุญเทเรซาไม่ได้เป็นนักบุญมาตั้งแต่เกิด ชีวิตฝ่ายจิตของท่านไม่ได้ราบรื่นเสมอไป ท่านเข้าคณะคาร์เมไลท์เมื่อยังเป็นสาว แต่ต้องต่อสู้กับความเจ็บป่วย ความฟุ้งซ่าน ความผูกพันกับการสนทนาและมิตรภาพ ตลอดจนความรู้สึกว่า ตนเองถวายเป็นชีวิตแด่พระเจ้า

เจ้าเพียงครั้งเดียว ท่านเองยอมรับว่าเป็นเวลาหลายปี ท่านพยายามประนีประนอม คืออยากเป็นของพระเจ้า แต่ก็ไม่อยอมปล่อยสิ่งที่รั้งหัวใจไว้ทั้งหมด จนกระทั่งอายุประมาณ 39 ปี เมื่อท่านเห็นภาพพระเยซูเจ้าผู้ทรงรับทรมาน ท่านคุกเข่าลง ร้องไห้ และวอนขอพระองค์ประทานกำลังให้เริ่มต้นใหม่ เหตุการณ์นี้กลายเป็น “การกลับใจครั้งที่สอง” ของท่าน

บางคนอาจคิดว่า “ฉันอายุมากเกินกว่าจะเปลี่ยนแล้ว”, บางคนคิดว่า “ฉันเป็นคริสตชนมาตั้งนาน แต่ชีวิตฝ่ายจิตก็ยังไม่ไปไหน” บางคนอาจเป็นพระสงฆ์ นักบวช นักพรต หรือผู้นำพระศาสนจักรมาหลายปี แต่ลึก ๆ รู้สึกว่าไฟดวงแรกกำลังจะดับ

นักบุญเทเรซาบอกเราว่า อายุ 39 ปีก็เริ่มต้นใหม่ได้ อายุ 50 ปี ก็กลับมารักพระเจ้าใหม่ได้ แม้ชีวิตจะเหลืออีกเพียงหนึ่งวัน วันนั้นก็ยังเป็นวันที่พระเจ้าทรงเรียกเราให้เข้าไปใกล้พระองค์ได้ ความศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่การไม่มีอดีต แต่คือการยอมให้พระเจ้าทรงเขียนอนาคตของเราใหม่

2. “ท่านทั้งหลายเอาบุญแฉ่งความรู้ไป... แต่ท่านก็ไม่เข้าไป”

ในพระวรสาร พระเยซูเจ้าทรงกล่าวถ้อยคำที่รุนแรงมากแก่บรรดาธรรมาจารย์ว่า “วิบัติจงเกิดแก่ท่าน นักกฎหมายทั้งหลาย ท่านเอาบุญแฉ่งความรู้ไป แต่ตัวท่านเองก็ไม่เข้าไป และยังกีดกันผู้ที่ต้องการจะเข้าอีกด้วย”

พวกเขารู้ธรรมเนียมบัญญัติ แต่ไม่รู้จักพระทัยของพระเจ้า, พวกเขาสร้างสุสานให้ประกาศกที่ตายแล้ว แต่ไม่อยอมฟังประกาศกที่ยังมีชีวิต, พวกเขาพูดถึงพระเจ้าเก่งมาก แต่เมื่อพระบุตรของพระเจ้าทรงยืนอยู่ตรงหน้า กลับวางแผนจับผิดพระองค์ อันตรายของศาสนาจึงไม่ใช่เพียง “ไม่รู้เรื่องพระเจ้า” แต่คือรู้เรื่องพระเจ้ามากจนคิดว่าเราเป็นเจ้าของพระเจ้า

เราอาจมีบุญแฉ่งเข้าวัด แต่ไม่มีหัวใจต้อนรับผู้คน, มีบุญแฉ่งศีล แต่ไม่เปิดประตูแห่งเมตตา, เรารู้คำสอนทุกข้อ แต่ทำให้คนบาปรู้สึกว่าเขาไม่มีวันเข้าใกล้พระเจ้าได้, เราพูดถึงประกาศกในอดีต แต่ปิดหูต่อเสียงของคนยากจน คนธรรมดาต่ำต้อย คนเจ็บปวดมีบาดแผลใจ และคนที่กำลังถามคำถามยาก ๆ ในวันนี้พระเยซูเจ้าไม่ได้ตำหนิการมีความรู้ แต่ทรงตำหนิความรู้ที่ไม่มีความรัก เพราะความรู้เช่นนั้นกลายเป็นแม่บุญแฉ่ง ไม่ใช่ลูกบุญแฉ่ง

3. เทเรซาไม่ได้เก็บบุญแฉ่ง แต่ส่งต่อบุญแฉ่ง

นักบุญเทเรซาเขียนหนังสือ *ปราสาทภายใน* โดยเปรียบเทียบวิญญาณมนุษย์เป็นปราสาทงดงาม มีห้องหลายชั้น และ ณ ห้องชั้นในสุด พระเจ้าทรงประทับอยู่ *ปัญหาคือ มนุษย์จำนวนมากใช้ชีวิตเดินวนอยู่รอบกำแพงปราสาท เรารู้ข่าวของคนทั้งโลก แต่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในใจของเรา เราเปิดโทรศัพท์วันละหลายสิบครั้ง แต่ไม่เคยเปิดประตูใจเข้าสู่ความเงียบ เรามีรหัสผ่านสำหรับทุกแอปพลิเคชัน แต่จำไม่ได้แล้วว่า “รหัสผ่าน” ที่จะพาเราเข้าเฝ้าพระเจ้าคืออะไร* รหัสผ่านนั้นไม่ซับซ้อนเลย คือ **“ข้าแต่พระเจ้า ลูกอยู่ที่นี้”** สำหรับนักบุญเทเรซา การภาวนาคือมิตรภาพกับพระเจ้า เป็นการใช้เวลาอยู่ตามลำพังกับพระองค์ผู้ทรงรักเรา ไม่จำเป็นต้องรู้ศัพท์เทววิทยามาก ไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์อัศจรรย์ เพียงนำตัวจริงของเราไปอยู่ต่อหน้าพระองค์

ถ้าเหนื่อย ก็พาความเหนื่อยไป, ถ้ากลัว ก็พาความกลัวไป, ถ้าโกรธพระเจ้า ก็จบบอกพระองค์ เพราะคำภาวนาที่ไม่สวยหรูแต่จริงใจ มีค่ากว่าคำภาวนาที่ไพเราะแต่หัวใจไม่ได้อยู่ที่นั่น

สำหรับงานเขียน *ปราสาทภายใน* ของนักบุญเทเรซาอธิบายการเดินทางของจิตวิญญาณผ่านห้องต่างๆ ไปสู่การสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้ประทับอยู่ ณ ศูนย์กลาง *เทเรซาจึงได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในครูผู้ยิ่งใหญ่ด้านชีวิตจิตภาวนา ท่านสมเป็นนักปราชญ์*

4. การปฏิรูปที่แท้ต้องเริ่มจากการภาวนา

นักบุญเทเรซามีชีวิตอยู่ในยุคที่พระศาสนจักรกำลังเผชิญวิกฤต ความแตกแยก สงครามศาสนา การปฏิรูป และความหวาดระแวงจากระบบศาลตัดสินของศาสนา แต่ท่านไม่ได้ช่วยพระศาสนจักรด้วยการตำหนิทุกคน หรือประกาศว่าตนเองศักดิ์สิทธิ์บริสุทธีกว่าผู้อื่น ท่านเริ่มจากการปฏิรูปหัวใจของตนเอง จากนั้นจึงปฏิรูปอาราม และจากอารามเล็ก ๆ

การฟื้นฟูก็แผ่ขยายไปทั่วพระศาสนจักร

ท่านร่วมมือกับนักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขน ก่อตั้งและปฏิรูปอารามมากมาย แม้สุขภาพไม่ดี ต้องเดินทางลำบาก ถูกเข้าใจผิด ถูกต่อต้าน และเคยถูกสงสัยว่าประสบการณ์ฝ่ายจิตของท่านอาจเป็นภาพลวง แต่ท่านไม่หยุดรักพระศาสนจักร คำพูดสุดท้ายที่สะท้อนใจยิ่งของท่านคือ “ในที่สุด ข้าพเจ้าก็ตายในฐานะบุตรสาวของพระศาสนจักร”

น่าอัศจรรย์ว่า นักบุญเทเรซาสิ้นชีวิตในคืนวันที่ 4 ตุลาคม ค.ศ. 1582 แต่ในปีนั้นมีการปฏิทินจากแบบจูเลียนเป็นเกรกอเรียน วันถัดจากวันที่ 4 ตุลาคมจึงกลายเป็นวันที่ 15 ตุลาคมทันที ด้วยเหตุนี้ วันฉลองของท่านจึงตรงกับวันที่ 15 ตุลาคม ราวกับว่าท่านจากโลกนี้ไปในคืนหนึ่ง แต่ตื่นขึ้นในอีกสิบวันต่อมา!

แต่ความจริงที่ลึกกว่านั้นคือ สำหรับผู้ที่ตายในพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีวันใดสูญหายเลย เพราะเขาตื่นขึ้นในนิรันดร์ภาพของพระเจ้า

สรุปภาพรวมของข้อคิดวันนี้

วันนี้พระเยซูเจ้าทรงถามเราว่า เราเป็นคนสร้างสุสานให้ประกาศก หรือเป็นคนฟังเสียงของพระเจ้าผ่านทางประกาศกในวันนี้? เราใช้ศาสนาเป็นกำแพง หรือใช้ความเชื่อเป็นประตู? เราเก็บกุญแจแห่งความรู้ไว้เพื่อควบคุมผู้อื่น หรือใช้กุญแจนั้นเปิดทางให้คนบาปกลับบ้านมาหาพระเจ้า?

นักบุญเทเรซาสอนเราว่า *การปฏิรูปพระศาสนจักรไม่ได้เริ่มจากการขึ้นไปที่คนอื่น แต่เริ่มจากการคุกเข่าลง เปิดประตูปราสาทภายใน และยอมให้พระเจ้าปฏิรูปหัวใจของเรา* เมื่อนั้นแหละ เราจะค้นพบว่า พระเจ้ามิได้ประทับอยู่ไกลแสนไกล พระองค์อยู่ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจ ทรงรอเรายู่ก่อนแล้ว และกล่าวกับเราว่า “ลูกเอ๋ย เราเลือกเจ้าไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก จงเข้ามาเถิด ประตูไม่ได้ปิดล็อก เพราะเราได้มอบกุญแจไว้ในมือของเจ้าแล้ว” นักบุญเทเรซาแห่งพระเยซูเจ้า โปรดวิงวอนเพื่อเรา ให้เราเป็นคนแห่งการภาวนา เป็นผู้เปิดประตูแห่งความเมตตา และเป็นบุตรธิดาที่ซื่อสัตย์ของพระศาสนจักร จนถึงวาระสุดท้ายเทอญ อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนดัจจอนัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ